

ת"פ 13988/10/16 - מדינת ישראל נגד מוראד שויקי, נסים שויקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13988-10-16 מדינת ישראל נ' שויקי ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל
ע"י פמ"י פלילי

המאשימה

נגד

1. מוראד שויקי
ע"י ב"כ עו"ד איליא תיאודורי
2. נסים שויקי
ע"י ב"כ עו"ד מצטפא יחיא

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

הנאשמים הם אחים. ביום 2.6.2015 לפנות בוקר, הגיעו כוחות הביטחון לשכונת אבו-טור בירושלים כדי לבצע מעצרו של חשוד על-פי צו בית משפט. במהלך הכניסה לשכונה, התגודדו אנשים על הגגות והחלו לקלל ולצעוק לעבר הכוח. עם כניסת הכוח לביתם של הנאשמים, אחז נאשם 1 בחוזקה בידיו של אחד השוטרים, אשר משך את ידו ממנו. אז החלו שני הנאשמים להשתולל ולדחוף את השוטרים. בעת שהודע לנאשם 1 כי הוא עצור, הוא שוב החל להשתולל ולדחוף שוטר אחר במרפקיו. בסופו של דבר הוא נכבל ע"י שני שוטרים. שוטר נוסף, סייע במעצרו של נאשם 2 שהמשיך להשתולל ולהתפרע. נאשם 2 דחף את השוטר לעבר גדר, עד אשר השוטר נאלץ לרתק את הנאשם לרצפה בעזרתם של שוטרים אחרים. בגין כל אלה יוחס לנאשמים, במסגרת כתב אישום מתוקן בהסדר טיעון, ביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

במסגרת ההסדר, הוסכם כי הנאשמים יודו, יורשעו, וישלחו לשירות המבחן לעריכת תסקיר שיבחן את שאלת ההרשעה. המאשימה התחייבה להגביל עצמה להותרת ההרשעה על כנה והטלת מאסר על תנאי, בעוד הסניגורים חופשיים לטעון, גם בשאלת ביטול ההרשעה.

תסקירי שירות המבחן

נאשם 1 - מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 1 עולה, כי הוא כבן 24, רווק. גם הוא, כאחיו, סיים בהצלחה ועם

עמוד 1

תעודת בגרות את לימודי התיכון, וכיום הוא סטודנט לתואר ראשון בתחום החינוך הגופני. עד ללימודיו עבד, אך כיום מתקשה למצוא עבודה שתתיישב עם דרישות לימודיו. הוא היה צפוי להינשא, אך בשל רצונו לדחות את הנישואין, נפרד מבת-זוגו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם קיבל אחריות למעשיו, אך עם זאת היפנה טרזניה כלפי השוטרים, לנוכח טענתו, כי לא אפשרו שהות סבירה לבני ובנות הבית להתארגן, עם כניסת הכוח לביתם. שירות המבחן התרשם כי מדובר בצעיר בעל קווים חיוביים ויכולת תפקודית טובה, שרמת הסיכון הנשקפת ממנו נמוכה. בדומה לאחיו, גם הוא לא יכול היה להצביע על נזק קונקרטי מהרשעתו, אך יחד עם זאת התרשם שירות המבחן מהחשש הרב שהביע הנאשם בהקשר זה לעתידו המקצועי והאישי, והמליץ בסופו של דבר, על ביטול ההרשעה, הטלת של"ץ בהיקף 150 שעות לביצוע ב"מינהל קהילתי אבנא אלקודס" והטלת התחייבות.

נאשם 2 - מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2 עולה, כי הוא כבן 27, נשוי ומצפה לילדו הראשון. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות וכן השלים לימודי תעודה בתחום מיזוג האויר, תחום בו עוסק במשך מספר שנים. אין לו רישום פלילי. שירות המבחן התרשם כי נאשם 2 נטל אחריות למעשים והביע חרטה עליהם, והעריך כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו נמוכה. שירות המבחן סבר, כי לנוכח מאפייניו של הנאשם המתפקד באופן נורמטיבי במכלול מישורי חייו, עמדתו ביחס לעבירה ועבודתו, יש מקום לבטל את ההרשעה בעניינו, אם כי ציין, שלא נתקבלה אינדיקציה קונקרטית לפגיעה בנאשם. אלא שהשירות התייחס לחששו של הנאשם מפני פגיעה בעבודתו ובעתידו, וסבר כי ביטול ההרשעה תהווה גורם מקדם שיקום ומגביר אמון של הנאשם בסמכות הממסדית ותחזק את דימויו העצמי. כמו כן המליץ השירות על הטלת 150 שעות של"ץ במסגרת "מינהל קהילתי סילואן" והטלת התחייבות.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להטיל על הנאשמים מאסר על תנאי לצד הרשעה כמובן, כאשר לטעמה לא מתקיימים התנאים המאפשרים ביטול הרשעה. היא הפנתה לפסיקה.

מאידך, הסניגורים טוענים כי בנסיבות שבהן כתב האישום תוקן כפי שתוקן, היה מקום לכתחילה לסגור את התיק. מקל וחומר, שלשיטתם יש מקום לסיים את התיק ללא הרשעה היות והנאשמים צעירים ונורמטיביים שזו הסתבכותם היחידה עם החוק.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך חברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עברו הנאשמים פגעו בערך שלטון החוק ובנגזרת שלו, והיא ההגנה על שלוחי המדינה הפועלים למימוש שלטון החוק, דהיינו השוטרים, שאמונים על שמירת הסדר הציבורי. כמתואר מכתב האישום, הנאשמים, במעשיהם, הפריעו לעבודת השוטרים, אלא שיש לקחת בחשבון את נסיבות המקרה ועצם כניסת השוטרים לבית משפחתם על-מנת לעצור אדם - מצב-דברים טעון שמערב גם את חששם של בני הבית מפני פגיעה בשלומם ופרטיותם, דבר שיש בו להסביר את תגובתם המוגזמת של הנאשמים להתנהלות השוטרים בעת ביצוע תפקידם. על-כן,

במכלול הנסיבות, הפגיעה בערכים המוגנים נמוכה, ולדעתי, הדבר אף בא לידי ביטוי בגבולות הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת, אלא במעשים שבאו בתגובה לכניסת השוטרים לבית משפחת הנאשמים. כאמור, אינני מטיל דופי בהתנהלות השוטרים, אך יש לקחת בחשבון את מידת הרגישות של מצב-דברים מסוג זה, שכרוך, באופן טבעי, בפגיעה בפרטיותם ובשלוותם של יושבי הבית, גם אם כחוק וגם אם לתכלית ראויה; מעשיהם של הנאשמים הביעו בעיקר התנגדות, גם אם פעילה; במצב-דברים טעון שכזה, ישנו פוטנציאל נזק לגוף ולרכוש, אך בפועל לא נגרם נזק מעבר להתנגשות הפיזית בין הצדדים; כאמור, הנאשמים חשו במגננה כעולה מהנסיבות ומהתסקירים; מדובר בשני נאשמים צעירים ונורמטיביים ומן הסתם, יכולים היו לשער שמעשיהם חורגים מהמותר.

מדיניות הענישה הנוהגת - הניסיון מלמד, כי עבירה של הפרעה לשוטרים לרוב מצטרפת לעבירות נוספות וברגיל, אינה עומדת לבדה, אלא בתוך מסכת מעשים. לכן, טווח הענישה בשל עבירה זו הוא נרחב. ברע"פ 5023/18 **בדיר נ' מ"י** (מיום 28.6.2018) שם דובר באירוע שכלל עבירות אלימות והפרת הוראה חוקית נוסף להפרעה לשוטרים, אושר מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי למאסר קצר בנוגע לעבירה של הפרעה לשוטרים, ונגזרו 5 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 85/17 **הרוש נ' מ"י** (מיום 4.1.2017) אושר מתחם שבין מאסר על תנאי לשלושה חודשי מאסר באירוע אלימות חמור בהרבה מענייננו, שם אושר עונש מאסר בן 7 חודשים.

מתחם הענישה - לפיכך, ההסדר אליו הגיעו הצדדים, שתחתיתו, לשיטת המאשימה, מאסר על תנאי, הולם את מדיניות הענישה הנוהגת, ומכאן שאני סבור שהמתחם הראוי נע בין מאסר על-תנאי או של"ץ, לרבות בחינת שאלת ההרשעה, ועד שלושה חודשי מאסר. אשר ליחס שבין מתחם ענישה לבין הסכמות לגבי טווחי ענישה בהסדר טיעון ראו למשל ע"פ 921/17 **אבו זעילה נ' מ"י** (מיום 28.5.2017).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: שני הנאשמים בתחילת חייהם הבוגרים, שניהם נורמטיביים, משכילים ותורמים לחברה ואינם נופלים עליה לנטל; שני הנאשמים נטלו אחריות למעשיהם, כפי שציינתי בפרק התסקיר, וכאמור, אין להם עבר פלילי. האירועים נשוא כתב האישום אירעו לפני כארבע שנים.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: **הראשון**, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; **השני**, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן נ' מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7.

אשר לתנאי הראשון, הרי שטיב העבירה **בנסיבותיה**, וכפי שעמדתי על הנסיבות (כניסת המשטרה לביתם של הנאשמים ותגובת הנאשמים שבעיקרה הייתה התנגדות), בהחלט מאפשרת לשקול את ביטול ההרשעה.

אשר לתנאי השני, אכן, יש ממש בטענה כי לא הוכח נזק קונקרטי בנסיבותיהם של הנאשמים, כנדרש בפסיקה אליה הפנתה המאשימה שבחלקה היא רלבנטית - ר' למשל רע"פ 1439/13 **קשת נ' מ"י** (מיום 4.3.2013). משכך הדבר, ולנוכח תסקירי שירות המבחן, שאף הם, אינם מצביעים על נזק קונקרטי, אין בידי לסטות מהכלל של הרשעה.

גזירת הדין

לפיכך, אני מותיר את ההרשעה על כנה ומחליט לגזור על הנאשמים חודשיים מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעברו את העבירה בה הורשעו בתוך שנתיים מהיום.

לנוכח הותרת ההרשעה על כנה והטלת המאסר המותנה, לא סברתי כי יש לחייב את הנאשמים בריצוי של"ץ ולכן אינני מטיל צו שכזה.

הערה לסיום

בשולי הדברים אציין, כי ההכרעה בתיק לא הייתה לי קלה. תחושת הצדק שלי הובילה אותי למסקנה כי יש מקום לבטל את ההרשעה, לנוכח נסיבותיו של המקרה שאירע בביתם של המשיבים כשאלו הגיבו, גם אם בצורה מופרזת, לפעילות השוטרים בביתם, כאשר מדובר בצעירים ללא כל עבר פלילי או תיקים חדשים שנפתחו נגדם, כשהם מגלים אחריות ובגרות בחייהם האישיים. אלא שתחושה לחוד, והצורך להכריע על-פי מגבלות הדין לחוד. משלא הוצגו לי ראיות כבדות משקל בעניין הנזק, אין מנוס מההחלטה כפי שהחלטתי.

יחד עם זאת, פתוחים בפני הנאשמים אפיקי פעולה נוספים לעניין רישומם הפלילי. כל שאומר הוא, שעצם ההרשעה, אינה מעידה על הנאשמים, אלא מבטאת מעידה חד פעמית וממוקדת, שאינה מאפיינת אותם כלל ועיקר.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.